

Sygn. akt VI Ka 221/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SO Barbara Żukowska

Protokolant Małgorzata Pindral

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013r.

sprawy J. G.

oskarżonej z art. 217 § 1 kk, 216§1 kk

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Lwówku Śląskim

z dnia 13 lutego 2013 r. sygn. akt VII K 16/13

zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej J. G. w ten sposób, że:

ustala, iż wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonej J. G. w punkcie I części dyspozytywnej nie są znaczne i na podstawie art. 66§1 kk i 67§1 kk postępowanie karne o ten czyn warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku;

ustala, iż wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonej J. G. w punkcie II części dyspozytywnej nie są znaczne i na podstawie art. 66§1 kk i 67§1 kk postępowanie karne o ten czyn warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku;

uchyla rozstrzygnięcie z punktu V części dyspozytywnej;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 221/13

UZASADNIENIE

J. G. została oskarżona o to, że:

w dniu 18 września 2012r. około godz. 7.30 w R. drapiąc po rękach naruszyła nietykalność cielesną K. M.,
tj. o czyn z art. 217§1 kk.

w tym samym miejscu i czasie jak w pkt I znieważyla K. M. w jej obecności wyzywając ją słowami wulgarnymi,
tj. o czyn z art. 216§1 kk

Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Lwówku Śląskim wyrokiem z dnia 13 lutego 2013r. w sprawie VII K 16)13:

oskarżoną J. G. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 217§1 kk i za to na podstawie art. 217§1 kk wymierzył jej karę 50 stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna stanowi równowartość kwoty 10 złotych,

oskarżoną J. G. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku stanowiącego z art. 216§1 kk i za to na podstawie art. 216§1 kk wymierzył jej karę 40 stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna stanowi równowartość kwoty 10 złotych,

na podstawie art. 85 kk i art. 86§ 1 i 2 kk orzekł wobec oskarżonej karę łączną 60 stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna stanowi równowartość kwoty 10 złotych,

na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej grzywny warunkowo zawiesił na okres 1 roku próby ,

na podstawie art. 628 pkt 1 kpk zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżyciela prywatnego K. M. poniesione przez nią koszty procesu w kwocie 300,00 zł.

na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa dalszych kosztów sądowych,

na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. kwotę 619,92 zł w tym 115,92 zł podatku VAT tytułem nieopłaconej obrony z urzędu.

Wyrok ten zaskarżyła apelacją obrońca oskarżonej J. G.

Obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła :

nienależytą obsadę Sądu przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy,

obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie przepisu art. 402§2 kpk, poprzez prowadzenie przerwanej rozprawy w dalszym ciągu, w sytuacji, gdy skład sądu uległ zmianie i winna być prowadzona od początku,

obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie przepisu art. 7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego,

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że gdy oskarżona spostrzegła K. M. bez słowa podeszła i wywiązała się szamotanina, w sytuacji, gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż osobą, która pierwsza zaatakowała oskarżoną była K. M., zaś działania podjęte przez J. G. były reakcją na jej zachowanie i miały na celu obronę przed atakiem ze strony pokrzywdzonej,

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżona wyzywała K. M. słowami wulgarnymi, w sytuacji, gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie

materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, iż wyzwiska takie ze strony J. G. pod adresem pokrzywdzonej nie padły.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonej wniosła o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania,

ewentualnie o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów,

zwolnienie oskarżonej od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych,

zasądzenie na rzecz obrońcy od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zarzuty apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie, aczkolwiek wobec ustalenia że stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonej i stopień zawinienia nie są znaczne Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok poprzez warunkowe umorzenie postępowania co do obydwu czynów przypisanych oskarżonej.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutu nienależytej obsady Sądu I instancji przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. W ocenie Sądu Okręgowego zarzut jak i argumentacja na jego poparcie zawarta w uzasadnieniu apelacji nie zasługują na uwzględnienie. Przypomnieć należy, że sytuacje pozwalające na przeniesienie sędziego bez konieczności ubiegania się o jego zgodę decyzją Ministra Sprawiedliwości na inne miejsce służbowe określone zostały w art. 75 § 2 i 3 u.s.p. Jest wśród nich „zniesienie stanowiska wywołanego zmianą w organizacji sądownictwa lub zniesienia danego sądu lub wydziału zamiejscowego albo przeniesienia siedziby sądu”. Od takiej decyzji przysługuje sędziemu odwołanie do Sądu Najwyższego (art. 75 § 4 u.s.p.). Taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie bowiem z dniem 1.01.2013 r. na podstawie rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości z dnia 5.10.2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz.U. z 2012 r. poz.1121) i z dnia 25.10.2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych, i sądów rejonowych (Dz.U. z 2012 r. poz.1223) zniesiony został Sąd Rejonowy w Lwówku Śl. a sędziowie tego sądu - w tym przewodnicząca składu orzekającego w niniejszej sprawie sędzia J. S.-przeniesieni zostali do Sądu Rejonowego w Lubaniu, orzekając wszakże w VII Zamiejscowym Wydziale Karnym tego sądu z siedzibą w Lwówku Śl. Od decyzji o przeniesieniu sędziowie ci – w tym sędzia J. S.– złożyli odwołania do Sądu Najwyższego. Rozstrzygając o nietrafności powyższego zarzutu zawartego w apelacji Sąd Okręgowy miał na względzie iż Sąd Najwyższy w dniu 23.05.2013 r. w sprawie III KRS 34/12 rozpoznając kolejne odwołania sędziów od decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie przeniesienia sędziego na inne stanowisko służbowe po rozpoznaniu pierwszego z odwołań postanowił przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne: czy art.75 § 3 w związku z art.75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst :Dz.U.z 2013r .poz.427) jest zgodny z art.180 ust.2 i 5 w związku z art.180 ust.1, art.178 ust.1,art.179 i art.186 ust.1 oraz w związku z art.173 i art.10 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ? odraczając rozpoznanie pozostałych odwołań sędziów do czasu rozstrzygnięcia postawionego pytania przez Trybunał Konstytucyjny. Sąd Okręgowy ocenił jednakże, że wprost do kwestii podniesionej w zarzucie i uzasadnieniu apelacji odnosi się uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17.07.2013 r. (III CZP 46/13) której teza brzmi iż „decyzja Ministra Sprawiedliwości o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe wydana na podstawie art.75 § 3 w zw. z art.75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst :Dz.U.z 2013r .poz.427) jeżeli jest zgodna z prawem-wywołuje skutki od chwili doręczenia jej sędziemu. Sąd Okręgowy ma pewność iż decyzja o przeniesieniu została doręczona sędzi J. S.przed dniem 1.01.2013 r., i w tej sytuacji zarzut nienależytej obsady sądu pozostaje niezasadny.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił także łączącego się z zarzutem nienależytej obsady sądu zarzutu obrazy art. 402 § 2 k.p.k. Skoro skład sądu nie uległ zmianie (przed i po 1.01.2013 r. przewodniczyła mu SSRJ. S.), mimo zniesienia z

wyżej wymienioną datą Sądu Rejonowego w Lwówku Śl. nie zachodziła sytuacja z art. 402 § 2 k.p.k. warunkująca konieczność prowadzenia rozprawy przerwanej od początku.

Przechodząc do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. i łączących się z nim zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych przypomnieć należy że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (zob. w. SN z 9.11.1990 r. WRN 149/90 OSNKW 7- 9/1991,poz.41). W sprawie niniejszej Sąd I instancji sprostał powyższym wymaganiom i dokonana przez niego ocena dowodów znajduje akceptację Sądu Odwoławczego. Dysponując na rozprawie główną walorem bezpośrednio, działając w ramach zasady swobodnej oceny dowodów Sąd I instancji władny był dać wiarę odnośnie przebiegu zdarzenia w dniu 18.09.2012 r. zeznaniom świadków K. M., A. B., D. Z., odmówić zaś wiarygodności dowodom przeciwnym, przede wszystkim wyjaśnieniom oskarżonej J. G.. Swoje stanowisko Sąd ten w sposób dostateczny i przekonujący przedstawił w pisemnym uzasadnieniu wyroku (str.3 – 5 uzasadnienia, k.64 – 65 akt). Akceptując tą ocenę Sąd Okręgowy uznaje że sprawstwo i wina oskarżonej odnośnie obydwu przypisanych jej czynów nie budzą wątpliwości.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji że stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonej nie jest znaczny (str.5 – 6 uzasadnienia, k.65 – 65 odwrót akt), stwierdził także że nie jest znaczny stopień zawinienia oskarżonej. Odmiennie wszakże niż Sąd Rejonowy Sąd Okręgowy uznał, że w sprawie nie zachodzi konieczność ukarania oskarżonej. Oskarżona J. G. nie była dotychczas karana (k.28), a okoliczności popełnienia przypisanych jej czynów, rodzaj naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia oskarżonej nie są tego rodzaju aby konieczne było wydanie wobec niej wyroku skazującego. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy ustalając że wina i społeczna szkodliwość przypisanych oskarżonej czynów z art. 217 § 1 k.k. jak i z art. 216 § 1 k.k. nie są znaczne na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne o każdy z tych czynów warunkowo umorzył na okres próby 1 roku uznając iż takie rozstrzygnięcie będzie wystarczające dla zapobieżenia powrotowi oskarżonej do popełnienia przestępstw. Zmieniając wyrok w wyżej opisany sposób Sąd Okręgowy w pozostałej części utrzymał go w mocy.

Na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26.05 1982 roku prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. kwotę 516,60 zł. w tym 27,60 zł. podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonej w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. mając na uwadze sytuację materialną oskarżonej Sąd Okręgowy zwolnił ją od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.